

er et Land, som sælger det mange Varer, og at det var til Udligning godt, om der kunde komme en Del engelske Varer herover, saa de gjorde et Fremstød i den Retning.

Der er sagt i et socialdemokratisk Blad: Liberalismens Tid er forbi, og Tvangstiden er inde. Jeg ved ikke, om det skal være en Spaadom, eller om det skal være et Varsel; at der er Tvangstid, er i alt Fald sandt nok; jeg skal blot minde om den Dom, der faldt forleden Dag angaaende en Enke, som har tre Børn, og som skaaanselsløst blev hældt ud af sit Arbejdsmarked. Det er jo en Fremgangsmaade, som i høj Grad vidner om Tvang, og det var endda, synes det mig, paa et spinkelt Grundlag, thi hun vilde jo godt have betalt den Bøde, som man forlangte af hende, kun at den skulde betales noget langsommere paa Grund af hendes Forhold. Men hvis det skal være et Eksempel paa, at Tvangstiden er inde, saa er det strengt nok. Det hænder jo ikke saa sjældent, at en Bevægelse kan være god i sin Begyndelse, saaledes som Fagforeningsbevægelsen har været, men det hænder ogsaa stundom, at naar den løber Linen ud og kommer over i sin Karikatur, saa kommer den til at virke skadeligt, og saa er den henimod det Tidspunkt, da den er ved at tabe sin Kraft, da den er ved at tabe den Magt, som skal til, for at den kan naa de gode Maal, den har sat sig. Men vi er kommet derhen, at vi er ved et nyt Privilegium. Jeg ved godt, at det bliver sagt af en socialdemokratisk Borgmester her i København, at der ikke er Privilegier her i Landet. Jo, men de er blot flyttet, og det er vist tvivlsomt, om de nye Lag, der faar Privilegierne, i det lange Løb vil være bedre tjent med dem end de gamle, der har maattet opgive dem.

Lundberg: Det kan ikke undgaas, at alle vi, der har været Vidne til de svære Angreb, der i den forløbne Sommer er blevet rettet paa den socialdemokratiske Regering, og har læst de voldsomme Udfald, som Venstres og den konservative Presse daglig har indeholdt om de frygtelige Gerninger, som enhver Administration fra Ministrenes Side er pustet op til, i høj Grad føler Skuffelse ved at læse og høre, for saa vidt vi har været til Stede, de Ordførertaler, der nu er holdt fra denne Plads af de Konservatives og Venstres Ordførere. Det tør nok siges, at de var et overordentlig svagt Ekko af den voldsomme Kampagne, der har været ført saavel paa Mø-

derne som i Pressen i den forløbne Sommer. Det var i Sandhed et tomt Rum, vi skuede i, da de to ærede Medlemmer lukkede op for Ammunitionsmagasinet, og det rungede fælt i dette tomme Rum. Man maa læse Talerne efter for blot at faa fat paa noget positivt generende for Regeringen, og det vil endda ikke lykkes.

Jeg skal først gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Martin Hansen. Det ærede Medlem var villig til at kalde dette Finanslovsforslag for Finanslovsforlagenes Konge, det var ret og rimeligt, naar Forslaget af 1919—20 var deres Dronning. Og man fik Forklaringen paa, hvorfor det ærede Medlem ikke havde noget imod at lade dette Forslag være Finanslovsforlagenes Konge; thi, sagde han, naar dette Forslag overhovedet kan forelægges saaledes, er det netop, fordi det hviler paa de Indtægtskilder, som den forrige Regering har skabt. Havde vi ikke faaet gennemført de Indtægtslove, som Socialdemokraterne da gik imod, vilde den nuværende Finansminister ikke have kunnet forelægge et saadant Forslag. Det forekommer mig at være en temmelig naiv Tankegang, naar man, fordi der har været forskellige Opfattelser heraf, hvilke Slags Skatter vi skal have, drister sig til at sige, at det er den foregaaende Regerings og udelukkende dens Ære, at vi nu kan se et saa udmærket Finanslovsforslag. Man kunde lige saa godt sige, at naar Forslaget ikke er blevet bedre, naar Udsigterne ikke er bedre endnu, er det, fordi den foregaaende Finansminister nedsatte Selskabsskatten, den direkte Skat o. s. v., o. s. v. Det ærede Medlems Tale forekommer mig saa fuldkommen naiv, at den stempler sig selv.

Det er i øvrigt en mærkelig Skæbne, der hviler over den tidligere Finansminister, naar man skal gaa ud fra det ærede Medlems Udtalelser; thi alt det onde, der skete under Ministeriet Neergaard, skyldtes, at man havde haft en uduelig Regering indtil 1920, og alt det gode, som Ministeriet Neergaard gjorde, kommer ved Skæbnens mærkelige Lune først nu for Dagen under det socialdemokratiske Ministerium. Det maa i Sandhed siges at være en krank Skæbne for et saa udmærket Parti og en saa udmærket Fører, som det ærede Medlem sikkert anser sit Parti og sin Fører for at være. Naar det ærede Medlem, for jeg ved ikke hvilken Gang, siger, at det gale under Ministeriet Neergaard, det, der forhindrede det i at faa Balance, var, at Skatteindtægterne bestandig gik nedad, forekommer det mig, at